

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

Lakást vettem Pesten

1. Lakást vettem Pesten

...egyszobakonyhát, ahogy a nóta mondja. Azaz csak vettünk volna, ha a konsteláció ilyen nem volna. Az ember ugye, benéz a bukszájába, s fölöttébb büszkén s peckesen elindul a városba, hogy lakást vegyen. Aszongyahogy, legyen kettő darab világos szobája neki, plusz nagy feredője, terasszal, mi erkély, de nem loggia (mi az a loggia?), új legyen az építése, de három évnél nem több akkor sem, s emeleti legyen, a nap süsse cefetül, s a belvárosban terpeszkedjen de nagyon, plusz csakistégla, még szép, fiatal házások lakjanak körbe, mert majd az a sok drágaszépgyermek együtt játszikál a kertben, de szép is lesz, istenem...

Ehhez képest, a kínálat a következő típusú lakásokból áll: van szobája (egy); a föld szintjén van az egész, alkalmasint lennebb; feredője nincs, mert amikor a ház épült (a nyolcszázas évek végén), az emberek még ugye közfürdőkhöz jártak, társasági életnek álcázva porhüvelyük tisztogatását; a nap, ha az udvar közepére egy tükröt állítunk, s a szöveget is megfelelően eltaláljuk, ott fenn a lihhóf (mi az a lihhóf?) melletti részt fél kilenc és húszpercmúltatiz között süti; s a lakók? jaj, kérem, a lakók, azok elragadóak, kedvesek, családszeretők, a ház kifejezetten biztonságos, itt, kérem, szemben rendőr lakik, ott rendőr lakik, amott is rendőr lakik, srégen balra egy nyomozó, fent az elsőn pedig egy rendőrnő. Kéremalásson, itt olyan nincs, ááá, hogy is kérdez ilyent, itt egy olyan sincs, hehe (közben fürdőkben lógnak a rácsokon az olyanok, sóvár pillantások ezreit lövellve sokat sejtetően domboruló bőrtáskánkra), olyan csend van itt éjjel-nappal uram, mint a sírban, itt, kérem, amikor a feleségem klopfolta a húst, átkopogtak, hogy ne klopfolja, vagy amikor a biciklit vittem le a lépcsőházban, három lakó is kijött szólni, hogy csendesebben mozogjak, s hogy miért cseng halkán a csengőm. Itt bizonyisten nincs se csótány, se hangya, én, uram, vegyész mérnök vagyok, én röptiben kapom el a bogarat, s mire észrevenné már le is húztam a vécén, a sok használatától kicsit ugyan folyik, de nincs vízóra, úgyhogy aggodalomra ok nincsen, bizony, fel kéne újítani, hát, tégláig leverni, csöveket, villanyvezetékeket kicserélni, a csempekályhát ingyen elhordják, de lehet, hogy még fizetnek is érte, aztán beteszi a cirkót (mi az a cirkó?), egy-két csavart meghúz, miután az ablakokat kicserélte s galériát csináltatott bele, s máris van egy pöpec lakása, kétszeresét, mit kétszeresét, há-rom-szo-rosát éri majd a mostani árának! Mi, az? Ja,

nem, az nem alátámasztás ott a folyosó végén, az dísz, az önkormányzat tetette oda, a gyerekek népi motívumokat faragnak a fába, jó erős fa, egy népnevelő is kijár minden szerdán, kopjafa, vagy hogy mondják az ilyenek. Nekem kérem nem éri meg, hogy felújítsam s eladjam, mert pont ennyit kapnék érte, s még egy csomó pénzt is beleölök, öreg is vagyok, nem is értek hozzá, jaj, nagyon ragaszkodom én ehhez a lakáshoz, istenem, dehogyis adnám el, ha nem volna muszáj, itt olyanok vagyunk, mint egy nagy család, az összes szomszédnak kulcsa van a lakáshoz, akkora a bizalom, én azt mondtam a fiamnak, édes fiam, innen vigyettek a temetőbe, mire ő, megbolondult maga, mama, méghogy a harmadikról a nagy testét, azonnal költözzön hozzánk a Rózsadombra, a nyári konyhában majd szorítunk helyet!

Napot, megint én vagyok, elnézést a vasárnap esti zavarásért, az Expresszben megjelent hirdetéssel kapcsolatban telefonálok, érvényes még, nagyon jó, igen, érdekelne, hát, már vagy harmincat, de még egyik sem tetszett, na, ez jól hangzik, akkor holnap hatkor a kapu előtt, ugye?

2. Az ingatlanok közvetítői

Egy ekkora városban tudniillik szükség van ingatlanközvetítőkre, olyanok ők, kérem, mint a közlekedési rendőrök, irányítják a lakásforgalmat, nehogy már a polgárok a saját buta fejük szerint árulják összevissza a lakásokat. Nincs olyan telefonszám az újságban, amit ha felhív a jóhiszemű, ne a lord/king/queen/marshall/prince/princess ingatlaniroda jelentkezzen be, sejtelmesen bűgő hanggal: „Ön megtalálta, amit keresett, álmai ingatlanirodáját, de nehogy tovább keresen, mert ha másnál vásárol, a vételár 3 százalékát plusz perköltséget van jogunk behajtani magán!”

Az ingatlanok közvetítői kedves, barátságos emberek, ránk hunyorgatnak, kedélyesen hátbavágnak, tuti tippeket adnak a lakásvásárlásról, készségesen elismételek, amit mondunk, amitől mi nagyon boldogok leszünk, hiszen lám, a szakember is így gondolja, pedig ő aztán tényleg ért hozzá, szerinte is az a fontos, hogyha bemegy az ember a lakásba, akkor tetsszen neki, bizalmas és féltve őrzött titkokat súgnak meg (a nyolcker elég veszélyes hely, ott jó lesz vigyázni!, vagy: jó a panel, de még jobb a téglalapítésű ingatlan), lakásmegnézést hoznak össze, szakszerű tanácsokat adnak (igen, itt festeni kellene...), összetegeződnek az emberrel, úgyhogy az ember végül azt érzi, ez igen, ez egy rendes csákó, s nagy kedve támad meghívni egy sörre, s jól kiönteni neki a lelkét, s ezt az örömet csak a vételár legalább 10 százaléka árnyékolja egy kicsit, amely sikeres adásvétel esetén az önzetlen és odaadó ingatlanosok zsebébe vándorol. Persze, ők is csak dolgoznak, próbálnak megélni, de milyen eszközökkel, uram, milyenekkel! „Igaz, hogy 15 millióra taksálják a hülye/buta/tájékozatlan tulajok a lakást, de én, gyerekek, lealkuszom nektek 14 és félre”, s hiába mondjuk, hogy ennyi pénz a vilá-

gon sincs, ő azért csak kicipel a lakáshoz (melyet következetesen és idegborzolóan ingatlanok nevez), s megnézeti velünk, hogy aláírassuk a „Megtekintési nyilatkozatot” (erre jár a fizetés nekik), amelyen feltűnően sok az apró betűs rész, amit úgysem tudunk elolvasni, mert nyomban elkapja az orrunk elől, s nem is gondol arra, hogy egyszer mi is leszünk talán (bár, ki tudja) tulajok, és biztosan nem bízunk rá a lakás eladását. Amúgy elképzelni sem tudom, hogy épeszű ember miért bízna ingatlanosra lakása árulását, hiszen kinkeservvel megkeresett pénzen megvásárolt otthona árának igen nagy százaléka megy a minimális munkát végző ügynök zsebébe. Ezek az urak és hölgyek elvisznek mindenhol, ahol tető van hat-nyolc négyzetméter fölött, s ha szóvátesszük, hogy de kéremszépen, itt nincs is benn vécé, a vállukat vonogatják, „Nagy ügy”, mondják, „hát maguk nem járnak munkába? Na? Hát akkor ott kell!” „De a panoráma!”, lelkesednek egy-egy szörnyű panel négyszázadik emeletén, „hát a panoráma, az valami fenséges! Budára néz!”. A Budára néző panorámának valami egészen különleges helye van a szótárunkban, ez a legerősebb érv, az ász, az egy, ami mindent visz, áhítattal rebegik, ima szinte, mintha bizony olyan nagyon jó érzés lenne egy esetleges vásárlás után húsz éven keresztül egy télen hűvös, nyáron forró, azbesztportól hangulatos panelből bámulni, hogyan is élnek Budán kertés házban azok, akiknek ingatlanirodájuk van a belvárosban.

„Én csak egyet kérdeznék, uram. Ön, ha aktuális lenne, ideköltözne?” „Micsoda? Hogy én? Hát persze! Évek óta egy ilyen lakásra gyúrok, ez az álmom, na igen, itt aztán lehet élni! Én, kérem, már holnap költöznék.” Hát akkor hagyjuk meg neki a költözködés örömét, nézünk össze ilyenkor kis menyasszonyommal és továbbállunk.

3. Az ördög ügyvédjei – szerződünk

Megtaláltuk végül a lakást, mely kedvünkre való, elsősorban árának pénztárcánkhoz való kellemetes méretezettsége folytán, s még új is az építése, így nagyobb az öröm. Csakhát ugye, hall az ember mindenfélét ezekkel az újonnan felépített lakásokkal kapcsolatban, hogy kartonpapírból vannak a falak, meg hogy csecsemővérrel kavart mész hull az ember fejére minden hónap tizenharmadikán, s hogy éccaka boszorkányok huhognak a kéményben – bár a tájékozottabbak szerint nincs is kéményük, mert a tulaj, aki az építtető is, vagy mi a szősz, kilopta belőle. És ezzel el is érkeztünk az új lakások azon pontjához, amelyből kifordítható az építőipari világegyetem a sarkából, s ez nem más, mint hogy *minden építtető gazember*.

És persze összejátsszanak az ügyvédekkel, kicsalják az ember pénzét, és aztán az ember ülhet használatbavételi engedély nélkül, amiről ugyan nem tudja pontosan, hogy micsoda, de legyen neki, ha már annyit fizetett, a hétszentség! Ilyen megfontolások és előzetes tudás alapján mi is elbaktattunk egy ügyvédi irodába,

mert miután áttanulmányoztuk a szerződési minta rettenetes magyarsággal öszszefércelt, hátborzongató szórenddel és rosszul használt központosági jelekkel átszőtt szövegét, világossá vált számunkra, hogy a Jog Embere nélkül nekünk annyi. Mikor először mondta meg, hogy mennyit kér a részvételért s azért, hogy remegő kezünket szörnyű jogitúdás-tárházával a papíron vezesse (mindez kábé húsz perc), gúnyosan és öblös hangon felneveltünk, mondván, hogy uram, ezért a pénzért mi egy hónapot dolgozunk, majd önérzetesen távoztunk az irodájából, hiszen az építtető ügyvédjét is nekünk kell fizetni (innen látszik, hogy tétel lásd fönn mennyire igaz), s ami sok, az sok. Végül sikerült megegyeznünk az eredeti összeg nem egészen kétszeresében, miután sok sírás-rívás után mégis elfogadta a bocsánatkérésünket, és megígérte, hogy eljön a nagy eseményre. A szerződéskötés harmadik percében aztán igen-igen támadó hangnemet ütött meg, és mondszerkezetei világossá tették számunkra, hogy ő is mélyen egyetért tételmonddal, l. fenn, valamint hogy hamarosan csúnya verést kapunk a lapátkezű építtető úrtól. Ezért mi elnéző mosolyokat küldözgettünk feléje, szemkontaktussal jelezve neki, hogy ez az ügyvéd nem is hozzánk tartozik, fogalmunk sincs, mit akar, miért van itt, nekünk igazán minden vágyunk, hogy maga átverjen, és végre jól át legyünk verve, de azért közben nagyon dicsértük magunkat, hogy elhoztuk ezt a drága szentembert, aki lám, mindenben hibát talál, mi bizony észre sem vettük volna azt a kiskaput, kicsit ki is húzzuk magunkat, én büszkén az aszszonyra nézek, aki maga is csak ámul, mikor azt hallja, hogy a birtokbaadás nem használatbavétel, csakis a műszaki átadást követő aktus, utóbbi önkormányzatiilag valósul meg, ennek jogászi siettetése nem lehetséges, ezért megoldása mindenképpen és feltétlenül a szignózás előtt jusztifikált. Dógozzá a pénzede, ember, gondoljuk büszkén, s hátradőlünk. Aztán hozzák a szerződést, minden úgy van benne, mint amikor bejöttünk, az ügyvédre meredünk, hogy mi van, ő alig észrevehetően biccent a fejével, hogy jó lesz, félünk nem kell, írjuk csak alá nyugodtan, de mi egy legalább tízéves pereskedés fő érvonalrendszerét véljük felfedezni zöld szeme tükrén, ezért nem hagyjuk magunkat, belekötünk, amibe tudunk, Ide, csókolom, egy vessző kellene, Ezt, ha kérhetnénk, tessék már új bekezdésbe tenni, Az alulírott hosszú í, ha nem teccik haragudni, keziccsókolom, egyszóval küzdünk, mint egy gladiátor. Aztán aláírjuk.

Leszámoljuk a tengersok eurót, s ez az építtetőben egy szörnyűséges metamorphosisnak a lezajlását idézi elő, melynek látható jeleként pro primo orcájáról eltűnik a negédes mosoly, pro secundo homloka elborul, és pro tertio úgy kezd beszélni velünk, mint ahogy – feltételezzük – a munkásaival szokott. Még bátor-talanul megkérdezzük, hogy esetleg mikor költözhetünk, de ez már sok neki, nagyon sok, dühösen kipenderít az irodából azzal, hogy mindent azért ő sem tudhat, majd szól, ha van valami. Azért mi elindulunk lemérni a konyhát.

4. A szekrény színe – vásárolunk

Azt mondja a kedves, hogy ma el kell mennünk három bútorcenterbe, mert ő ottan meg akarja nézni a dolgokat, milyen dolgokat, lelkem, kérdezem atyaian, bölcsen elhallgatva, hogy a nagy lakásvásárlás után nem maradt pénzünk kiflivégre sem, örüljön a kicsike, aztán meg tényleg nem lehet élni ágy nélkül, s ha már itt tartunk, mondja a kincsem, akkor nézhetnénk tűzhelyet, meg hűtőt is, magamban nevetek, aranyos, amikor így akar valamit, no, menjünk.

Nekem van egy olyanom, hogy bokasüllyedés, ami igen kellemetlen tüneteket produkál, hogyha egy nap többet megyek a kellenél, én jól elvagyok a lakásban, olvasgatok, nézek ki az ablakon – nem szeretek vásárolni, az az igazság, na. De tényleg felháborító, hogy nincs kagylónk meg könyvespolcunk és fürdőszobaszekrényünk, no meg tévéasztalkánk, s ne feledkezzünk meg a fogasról meg a ruhásszekrényről sem, mely utóbbi a kedvesnek a szíve csücske, olyasmi, mint testnek a kenyér abban a bizonyos szonettben. Ő megy elől, mint egy ciklon, mérőszalag van nála, amivel mindent megmér, ami az útjába kerül, s az eredményt gondosan feljegyzi egy papírra. Én hátrébb bandukolok, s igyekszem érdeklődő és értelmes arcot vágni minden alkalommal, mikor ő – eléggé elítélhető módon – minden előzetes figyelmeztetés nélkül hátrafordul, és kikéri a véleményemet, valahogy így: szerinted a megosztott polcok a balfelső falon jobban mutatnának-e, mint a háromszögelt, pácolt lamináció vinkliben a fürdőszoba külső falán? Elámulok ekkora belsőépítészti jártasság láttán és nem találok szavakat, amit a kedves persze félreért és megsértődik, hogy nem figyelek eléggé, hiszen az előbb magyarázta el századszorra, hogy a katalógusban nem jól láttuk, mert a fiókos ajtóval zárható komód véletlenül sem éger színikiszerezésben kapható (ami menne a padlónkkal), hanem juharban (Értik, nem?), ami viszont megbontaná a csillár tükörkerettel képezett vonalösszhangját, s mint ilyen, a ruhásszekrényt nem lehetne normálisan a térbe behelyezni, s itt sírásra görbül a szája. Valamit gyorsan tenni kell, hiszen férfi vagyok, a védelmező, az erős, gyorsan elragadom hát a mérőszalagot és egyhuzamban megmerek három szekrényoszt, s mindent lelkesen lediktálok neki, közben azt is elmondom, hogy nem így, hanem úgy, kivéve persze ha nem amúgy (mindezt a lapraszerelhetőségről). Beszédembe gyakran belekeverem a színskála, színösszhang (alkalmasint: színharmónia), méter, centiméter, padlószegély és polcrendszer szavakat (sőt, a görgős kihúzható számítógépes asztal-kifejezést is), de a kedves csak néz, szomorúan, és látom, hogy nem akar békülni a szíve, úgyhogy gyorsan beállok egy szekrénybe, felakasztom magam három fogásra, áhítatosan nézek egy könyvespolcot (Ugye, ugye, milyen jó, hogy eljöttünk, milyen szép polcot láttál?!, éled a hangja), azt suttogom, hogy igen, ez gyönyörű, ez kell nekem, a kedves ekkor új erőre kap, na, látod, rikkantja, van itt olyasmi is, ami téged érdekel, könyvespolc, hát persze, ez tényleg nagyon szép, bár ledörzskövezett színben jobban illene ehhez a ruhásszekrényhez itt ni, máris kinyitja az ajtaját, én hátulról átölelem, és ringatózva nézzük,

milyen akasztórendszere van, nem jó, aszongya egy perc múlva, a hosszú ruháim nem férnek el benne, máris mér, jegyzetel (otthon akár napokig is találgathatjuk, melyik szám minnek a mérete volt, igazán jó móka!), fiókokat húz ki, tol be, meg nézi magát a tükörben (mindegyikben), Tükrös szekrény nem kell a szobába, a tükörnek az előszobában a helye, meghajtom fejem ez előtt a bölcsesség előtt, meg a fürdőben, mondom, hogy kimutassam érdeklődésem foga fehérjét és humoromat is megvillogtassam, de szájalmas lehetek, mert a kedves vissza sem néz, most éppen egy olyan (elsőre hokedlinek látszó) széket próbál ki, amelyen ha lemegyünk hídba s egyik lábunkat kilencven fokban feltartjuk, majd így tévét nézünk, akkor jótékony tornára készíti a gerincet nyolcvanezer forint plusz áfáért.

Igyekszem erőt venni magamon, arra gondolok, hogy végül is a járás jót tesz megrozant bokaszerkezetemnek (csontszínű kivitel, szalagösszekötött, egyik szalag sérültsége miatt akciós áron), de akkor eszembe jut, hogy valami ikea nevű bolt még hátravan, ettől lerogyok egy székre, a kedves szerint nem vesszük meg, mert hogy néz az ki, nyír hátasszék kék támlakárpittal.

5. Az első lakógyűlés

Lakunk már egy ideje, mikor sor kerül az első lakógyűlésre. Az alakulóra. Nagy nap ez, hiszen most egy kupacban láthatjuk a szomszédságot, meg lehet vizsgálni mindenkinek a pofalemezét. Lassan gyűlünk össze, akkor is csak a fele, szemlélődésre alig van mód. Aki nálunk nagyobb lakást vett, az felfelé néz, aki kisebbet, az lefelé. Arcot, pláne szemet alig látni. Mi egyenesen tartjuk a fejünket: körülnézünk.

Először a közös képviselő beszél: szelíden és félősen érkezett, arcán a „vajon megválasztanak-e”-bizonytalansággal. Mihelyst azonban megválasztjuk, bátor lesz és kertelés nélkül a szemünkbe mondja, hogy mennyit kér a munkáért. Sokalljuk, de senki sem szól, mégis csak az első gyűlés, nem egészséges dolog rögtön az első percekben fukar, smucig alaknak bizonyulni s megjegyztetni magunkat. Ott van az építető is (eddig az ő tulajdona volt a ház), ünnepélyes keretek között (cigaretttára gyújt lassan, élvezettel) átadja nekünk a lakást. Aszongya: „Ezentúl a maguké ez a lakás. Olyan ez, mint az autó. Mostantól maguk viselik gondját. Olyan ez, mint egy gyerek. Mostantól. Olyan ez, mint egy új, ööö, régi, ööö, ház, a maguk háza. Na.” Játékosan továbbgondolom az eszmét: „Olyan bizony. Első meséskönyv. Első bili. Első szerelem. Első ízé...” Közben automatikusan rakosgatom fel a kezem, amikor a közös képviselő szavazásra szólít fel. „Drága kábeltévé?”, „Igen, akarjuk!”, „Heti egyszeri szemétszállítás?”, „Igen, akarjuk!”, „Kilakoltatás közműdíj-tartozás esetén?”, „Izé, hát jó na, legyen.” A kedves bokánrúgása térít magamhoz, mikor éppen (egy plusz szavazattal, mely az enyém) megszavazzuk, hogy az első emelet lakói takarítsák ingyen a lépcsőházat. Az első

emeleten mi lakunk. „Nem nekem való ez a szavazósi”, gondolom letörten, s felrémlik előttem egy keresztbe rakott seprű és felmosó képe, s hogy a szegény még a gyermeket is elkíséri majd az óvodába: az lesz a jele. Én bizony többet semmit sem szavazok meg, az biztos. Inkább körülnézek. A közös képviselő a társaság közepén pörög a tengelye körül, és artikulálatlan hangok hagyják el a torkát, a tömeg csillogó szemekkel figyeli, néha igenlően felkiált, máskor tiltakozva hörög. Ilyen foszlányokat hallok: „biztosítás”, bérelhető reklámfelület”, „évi elszámolás”, aláírásra jogosult lakószaktárs”, „jogok, de főleg kötelezettségek”. A fejek feléje fordulnak, így nyugodtan nézhetem azokat, akikkel Isten kegyelméből évekig vitatkozhatunk majd az ajtó csapkodásáról, a csikkek eldobálásáról és a szemét elhelyezéséről. Ez itt, mellettem például egészen szimpatikus. Kár, hogy kiderül, nem ő fog itt lakni, hanem a fia, de sajna szegényke nem tudott eljönni, mert bokszmérkőzése van. Ott szemben, az a bamba, azzal sem lesz baj, bár a gyereket nem engedem az övével játszani, mert elfelejti a betűket, amiket a jeges ablakra írva tanítok majd meg neki. Nagyon ellenszenves viszont az a nő, aki rikácsolva kérdezi, hogy akkor most már végképp hogy van a kurva vízórával: a leolvasás alapján elkészített melegvíz-számla szerint fizetendő összeg jövő év eleji kezdési idővel vajon része lesz-e a közös költség „víz” címszava alá besorolt száz forintnak, vagy csak ennek fele, azaz ötven forint terhelődik rá a reklámtábla éves bevételeinek havi leosztású, vízre jutó kompenzációs összegéből fennmaradó költségmutatóra? Megjegyzem, a dolgot én sem egészen értem, de hát ki vagyok én, teszem fel a kérdést, bizony, egy népi sarjadék, nem érthetek mindent.

Az indulatok elszabadulnak, előbbi nő (második emelet, tizenkettő) kést ránt elő és a közös képviselő torkának szorítja, hogy akkor százat, vagy ötvenet fizettek, bazeg, az meg kétségbeesetten nyúlkal titkos fegyvere, egy másik ház jól sikerült, tavalyi elszámolási jegyzőkönyve után, de nem tudja előrántani. A lakók is bekapcsolódnak, pénztárcájuk és vízfogyasztási igényük szerint állnak egyik vagy másik oldalra, ütjük egymást, ahol érzük, és miközben kivédem az egyik négyszobás, luxuslakosztályos seggfej iszonyatos erejű balhorgát, látom, amint az építető újabb cigarettára gyújt, és mosolyogva közli asszisztensével, hogy a társasházat megalakultnak tekinti, hiszen szemlátomást működik a lakóközösség.

6. Becsúztatjuk a hátlapot – lapra szerelt dilettantizmus

Az a jó ezekben a modern bútorokban, hogy nagyon felhasználóbarátok. Bemegy az ember az üzletbe, kinézi, aztán a raktárban azon nyomban át is veheti – még hozzá lapra szerelve. Egy szép nagy kartondobozban van minden, plusz használati utasítás. Az áru haza- és kibontásra kerül, s máris kezdődik a nagy műkedvelés, az önbecsülés növelése, az asztalosok rémálma. „Minek ide szakember!”, kurjantom boldogan, s kreatív őseim neuronjai száguldanak végig a gerincoszlopon, „mikor itt pontosan mutassa, mit hova kell dugni s csavarni!”

„Asszony”, mondom, mint egy napoleon, „azt írja itten, hogy van hatvanhat szeg s tizenkét csavar! Számoljad meg ezeket, kérlek!” Hogy legyen meg neki is az öröme, gondolom, miközben én a jó zsiros férfimunkákat mind kigyűjtöm magamnak, mert tényleg mekkora élvezet s büszkeségi alap lesz, amikor ebből a sok egymásra dobált préselt lemezből könyvespolcot vagy ruhásszekrényt csinállok! Közben gondosan szétrakosgatom a szobában a nagyobb darabokat, méret és szín szerint. Olyanok vagyunk, mint egy csendélet ősemberekkel: a férfi a fegyvereket rendezgeti, s peckesen jár fel és alá közöttük, az asszony a földön kuporog és egy kővel kapingálja a bőrröket. „Hatvannyolc”, mondja az asszony, s megszádulok a munkalappal, ami lehet ajtó, de még alj is, ha nem vigyázunk. „Mi az isten?”, mondom hitetlenkedve. „Hát bolondok ezek? Hát nem a precizitásukkal vágnak fel egyfolytában?! Ha itt hatvanhatot ír, akkor miért van hatvannyolc?!” „Talán azért, hogy ha egy-kettő elgörbül...” próbálkozik az asszony, de belőlem elillant a remény. Ha ennyire megbízható a használati utasítás többi része is, hogy merjek egyáltalán nekifogni a szerelésnek? Őseim kreatív neuronjai magukba roskadnak, papírfecniket tépkedek a bútorlapokról, szomorúan nézek. Az asszony nem bírja tovább, csavarhúzókat ragad, és csavarni kezd, két deszkát össze. Büszke férfi vagyok, látom, hogy nem jól csinálja, mondom is, nem azzal kell, hát nem látod, hogy itt a másikat mutatja? Azzal átveszem a csavarást, másik deszkát húzok elő, s csavarni kezdem. Nem is olyan könnyű, a fenébe, ahogy az előbb gondoltam, de nincs megállás, látom, hogy az asszony is büszke nő, látni véli, hogy nem jól csinálom, ezért úgy dolgozom, mint egy gép, nehogy leszóljon. „Na, kész van!”, vágom ki büszkén. A két lapot sikerült olyan 60 fokos szögben összecsavározni, az asszony elfojt egy bosszús mosolyt, elveszi a csavarhúzókat, arrébb lökdös. Hálás is vagyok neki, a tenyeremről lejtött a bőr a nagy igyekezetben, de ezt mégsem mutathatom, leülök, s fitymálva nézem, ahogy egy másik bútorlappal elindul felfelé, a dicsőséges plafoni magasságok irányába. „Szét fog esni”, mondom gonoszul, hiszen jól látom, hogy ennek a lapnak tovább kell kanyarodnia a téglalap vonalai mentén, ott van tisztán a leírásban. Mikor szétesik (diadalmas férfikacaj), odalépek, jól megnézem a rajzot, összpontosítok, aztán a deszkahalmot fixírozom, rajz, deszkahalom, összpontosítás, majd aszondom: „Kérem a 24-es lapot, darling!” Az asszony gúnyos mosolyra húzza a száját, s kedvesen így válaszol: „A számozást az előbb szedegetted le, te mű-bútorasztalos, azt mondtad, fölösleges sallang!” Elfehéredek, próbálom a maradék több tucat lap közül kiválasztani az igazit, csavarok, tekerek és összeillesztek, az asszony is odaugrik, rá a készülő bútorra, nehogy elszaladjon, sietnünk kell, egyre lelkesebbek vagyunk, hangosan biztatjuk egymást és galambmód gyakorta csókot váltunk, látom, ahogy a kis finom kezével kiveszi a csavart onnan, ahova beejtem, látja, amint nagy erős mancsommal ráverem a falapot a tiplire ott, ahol rosszul illesztette, már mindjárt kész is, a szegezés fázisa következik (asszony lelkesen újrászámolja őket, megvan mind a hatvannyolc), de előtte még ott van az, hogy „mi-

kor a keret áll, könnyedén a menetbe csúsztatjuk a hátlapot, majd tíz centiméterenként megszegezzük”.

Ezt a becsúztatást, mint alapvetően maszkulin tevékenységet én vállalom magamra, az odaillesztésig megy is, és csak az első lökésnél derül ki, hogy bizony a hátlap egy fél milliméterrel szélesebb, mint a rendelkezésre álló keret (biztos az asszony túl erősen meghúzta valahol a csavart), s nem fog beférni. Előbb toljuk, aztán kalapáccsal verjük, aztán azt, ami megmaradt, rongyba burkoljuk, és rongyba burkolt kalapáccsal verjük, s olyan hat óra múlva ájultan, de boldog lihegéssel dőlünk el, hiszen bent van a hátlap, áll a szekrény, s még most is áll, ha az előbb el nem dőlt.

